

ZLOČIN U BOROVSU SELU

IZVJEŠTAJ S PRAĆENJA SUĐENJA

8. studenoga 2005.

Nastavak dokaznog postupka započeo je donošenjem rješenja, kojim se odbijaju prijedlozi branitelja Nediljka Rešetara, Mare Mihočevića i opt. Dušana Mišića, a koji se odnose na pozivanje svjedoka radi ispitivanja. Također se kao nevažeći odbijaju i prijedlozi branitelja Ivice Mačvanina, Branka Ivića i Vojislava Oreta za provođenjem ponovnog prepoznavanja putem fotografija, uz objašnjenje da je ono već provedeno tijekom prijašnjih rasprava.

Uz suglasnost stranaka čitaju se zapisnici o prijašnjem ispitivanju svjedoka-oštećenika.

I. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: RENATO IŠPAN**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 12. veljače 2004. i 15. lipnja 2005.

Istraga

Svjedok oštećenik navodi da je u kritično vrijeme zarobljavanja od strane vojske tzv. «Republike Srpske krajine» bio pripadnik 204. vukovarske brigade. Opt. Miloša Držajića je upoznao nakon što je zarobljen. Imenom zna samo opt. Miloša Držajića, ne i ostale, ali misli kako bi ih prepoznao da ih vidi.

U zarobljeništvu u Borovu Selu je proveo osam dana tijekom kojih je trpio psihička maltretiranja i prijetnje kako će mu ubiti i silovati majku koja je ostala u selu.

Govorio je kako su ga Jovan Ćurčić i Miloš Držajić vodili na razmjenu, da je Jovan Ćurčić čitao popis za razmjenu, te da ga on nije tukao.

S glavne rasprave održane 12. veljače 2004.

Svjedok-oštećenik je rekao da su ga na razmjenu vodili Jovan Ćurčić i Miloš Držajić, da je Jovan Ćurčić čitao popis za razmjenu i da ga on nije maltretirao. Na razmjenu su voženi iz garaže. Miloš Držajić je bio naoružan i nosio je uniformu. Svjedok izjavljuje kako je Jovan Ćurčić vodio glavnu riječ, te da su u njega gledali «kao u Boga».

S glavne rasprave održane 15. lipnja 2005.

Svjedokoštećenik je rekao da zna gdje je policijska stanica u Borovu Selu, bio je u sobi na katu, te u podrumu. Ne sjeća se i ne može opisati da li je bilo vode u podrumu. Nije bilo drugih zarobljenika s njim, ali je bilo drugih pripadnika milicije. S kata su bili prebačeni u garažu. Sjeća se da su doveli Vučkoviće koji su mu nešto pričali, ali on se ne sjeća što. Također se ne sjeća koliko je dana proveo na katu. Nadalje, ne može točno definirati da li ga je Miloš Držajić tukao. Govori kako su ih tukli u garaži, bilo je upaljeno svjetlo, ne može se sjetiti koliko je puta tučen.

II. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: BRANISLAV ŠKORAK**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 17. veljače 2004.

Istraga

Svjedokoštećenik je rekao da je 1991. bio zaposlenik MUP-a u Osijeku kad su dobili zadatak kojeg je trebalo obaviti u Dardi gdje je svjedok bio ranjen u potkoljenu i zarobljen u noći s 21. na 22. kolovoza 1991. U Jagodnjaku u ambulanti mu je pružena pomoć, navodi kako su ga tamo i tukli, ali su prestali nakon intervencije dotičnog Žigića.

Iz Belog Manastira je prevežen u Sombor gdje je bio 17 dana, nakon čega je njih 14 doveženo u Borovo Selo. Miloša Držajića je prepoznao iz škole, te im je on donio kruha i pića. Drugi čovjek, gol do pasa mu je prijetio da će ga objesiti. Ujutro je na podu bila kanalizacijska voda,

fekalije čija je dubina narasla do oko 30 cm. Poslije su prebačeni u vatrogasno spremište gdje su imali hranu i krevet. Svjedok-oštećenik navodi kako je njemu bila potrebna medicinska pomoć. Kada je išao na WC prijetilo mu se bombom, te da će mu se osjeći genitalije. U Borovu Selu je bio tri dana, govori kako ga nitko nije tukao. Poslije je otišao u Dardu, pa na razmjenu.

S glavne rasprave održane 17. veljače 2004.

U Borovo selo je svjedok oštećenik, s ostalima, bio dovezen 7. rujna 1991. Tamo je prepoznao opt. Miloša Držajića kojeg je znao od ranije iz škole, ali samo iz viđenja.

III. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: STJEPAN TKALEC**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 28. travnja 2004.

Zarobljen je od strane paravojnih postrojbi 28. kolovoza 1991. kao civil bez oružja. Do 3. rujna je bio u Belom Manastiru kad je s grupom prevežen u Borovo Selo. Po dolasku ih je «odbor za doček» udarao sa svačim. Spominje špalir kroz koji su svi morali proći. Prilikom njegova prolaska, od udaraca je pao nakon tri učinjena koraka. Imali su hranu i vodu, a kao WC su koristili bure. Sljedeću noć svjedok oštećenik opisuje kao noć kada su ih odvodili po četiri ili pet u podrum kuće na ispitivanje. Tamo bi ih pitali za ime, prezime i nacionalnost zatim bi morali kleknuti, te bi ih udarali palicama. Svjedok-oštećenik je rekao da je tada pao u nesvijest. Željko Hodak, također jedan od zarobljenika, na istom je mjestu tučen, te je od posljedica istu noć preminuo. Navodi se kako je i optuženik Miloš Držajić tu bio, da je ulazio, izlazio i pušio, ali nije nikoga tukao. Ujutro su ih postrojili vani gdje im je opt. Miloš Držajić rekao da će im, ako budu dobri i biti dobro. Svjedok-oštećenik u sudnici prepoznaje samo Ćurčića. Govori kako se na popis za razmjenu upisao kao civil, iako mu je savjetovano da to ne napravi jer su, navodno, na razmjenu išli samo pripadnici Zbora narodne garde.

IV. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: ŽELJKO ČIČEK**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 14. siječnja i 28. travnja 2004.

Istraga

Priključio se policiji Belog Manastira u kolovozu 1991. Dobili su zadatak čuvati TV-odašiljač Belje. Zarobljen je bio 23. kolovoza kada je iz Baranje prevežen do Sombora, pa ponovno u Baranju iz koje je došao u Borovo Selo. Kada je dovežen sa ostalima je morao proći špalir od autobusa do doma. Tučen je rukama i automatom Thompson. Svjedok oštećenik navodi kako su od njih tražili da im predaju prstenje, privjeske, satove i druge vrijednosti na čuvanje. To su predali Milošu (čuo je da tu osobu tako zovu, ali ga nije poznao). Odvođeni su u garažu stanice milicije radi ispitivanja. Tamo su ga udarali 15 minuta. Tukao ga je Miloš (osoba za koju je čuo da ju tako zovu). Govori kako zna da je Pavo Zemljak istučen. Sjeća se i da je dolazio komandir i pozvao liječnika. Svjedok oštećenik opisuje kako su dovodili djecu, pokazivali na njih i govorili «je l' vidite ove ustaše?».

S glavne rasprave održane 14. siječnja 2004.

Svjedok oštećenik opisuje kako su mu slomljena rebra, izudarani bubrezi, govori kako ima dokumentaciju i da je 30-postotni invalid. Misli da ih je izvodio i tukao optuženik Miloš Držajić koji je onda imao dužu kosu. Nije siguran da li ih je on tukao. Govori kako on nije ulazio u zatvor i tukao ljude. Babić i Držajić su uzimali nakit. Svjedok navodi kako su se optuženici puno promijenili, onda su nosili uniforme, ukazuje kako je puno vremena prošlo.

S glavne rasprave održane 28. travnja 2004.

Svjedok oštećenik opisuje dolazak u Borovo Selo, u Dom kulture, odnosno kino, došli su na kat te zgrade. Željko Hodak je umro. Odvodili su ih po četvoricu na ispitivanje. Među ljudima koji su odvodili je bio i Miloš Držajić. Uzeli su mu lančić i sat. Spominje špalir.

V. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: FRANJO JOHA**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 14. siječnja 2004.

Do početka rata svjedok-oštećenik je radio kao zamjenik načelnika u Belom Manastiru. Zarobljen je i prevežen u Borovo Selo. Svjedok također opisuje špalir koji ih je dočekao po dolasku. Od hrane su dobivali jednu paštetu. Do četvorice njih su vodili na ispitivanje. Tučeni su rukama, nogama, bejzbol palicama. Također su ih tukli na katu zgrade gdje su bili zarobljeni. Kapetan JNA je rekao da ga više ne tuku pa su prestali. Željko Hodak mu je na rukama umro nakon što nisu htjeli zvati liječnika jer su govorili kako za njih ustaše ne treba liječnik. Sjeća se da se govorilo o dolasku Arkana, sjeća se spuštanja nekog helikoptera i riječi «ako ne bude razmjene, sve ćemo ih pobiti». Opisuje kako je ženevski Crveni križ bio na razmjeni.

VI. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: STJEPAN JAGETIĆ**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 15. siječnja 2004.

Istraga

U rezervnom sastavu milicije Belog Manastira je bio 1. srpnja 1991. Dobili su nalog da idu osiguravati TVodašiljač Belje. Zarobljen je tad od paravojske i srpske milicije. Iz Belog Manastira je prebačen za Sombor, pa ponovno u Beli Manastir, a zatim u Borovo Selo. Došli su u kino, sjeća se popisa s imenima kako su izlazili iz busa i hodali. Udaren kundakom u nos, ima ožiljak. Sjeća se betonskog poda, imali su par deka, hranu i vodu, a kao WC su im služile dvije kante. Nije bilo svjetla. Baterijama su dolazili po njih i odvodili ih na ispitivanje. Četvorica su došla i pitala tko je Željko Hodak, odveli su ga pa vratili prebijenog. Željko Hodak je legao na pod, rekao da mu pozdrave djecu i umro. Kasnije je dovedena liječnica koja je konstatirala smrt.

S glavne rasprave održane 15. siječnja 2004.

Svjedok oštećenik govori kako je pomagao ljudima koje su dovodili nakon batinjanja, spominje Čizmara i Čičeka. Vodili su ih da istovaraju kamione. Opisuje da je umrla Željko Hodak umotan u deku i iznesen. Govori kako je bilo najavljeno da će Miloš Držajić čitati popis za razmjenu te je on zbog toga u istrazi rekao da je popis čitao Miloš Držajić.

VI. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: NEDJELJKA DUMANČIĆA**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 15. siječnja 2004.

Istraga

Svjedok oštećenik je 1991. bio pripadnik specijalne policije sa zadatkom u Dardi na silosu. Sukobili su se s JNA pa je zarobljen. Imao je oružje. Odvezen je u Beli Manastir, zatim u Sombor i u Borovo Selo. Po dolasku se sjeća da je bila noć, sjeća se privatne kuće, podruma, rastuće vode, krvavih zidova. Vodu su iznosili kantom, bili su zlostavljani. Vidio je Miloša Držajića, zna ga od ranije kao policajca iz Dalja. Svjedok govori kako je tu boravio oko 4-5 dana. Hrana je bila za preživjeti. Pokazivali bi prstom na njih i govorili kako će ovog objesiti, a onog zaklati. Kasnije su bili preveženi u metalnu halu (naziva ju centralnim zatvorom), bila je noć i bilo je puno zatvorenika. Jovana Čurčića opisuje kao osobu koja se predstavila kao netko tko je glavni u zatvoru. Kasnije je prozvan uz još 3-4 čovjeka na razmjenu u Dardu. Preko Adaševaca je došao u Republiku Hrvatsku. Sjeća se starca na nosilima u podrumu koji je bio pretučen. Čurčića opisuje kao korektnog, nije vidio da je ikoga tukao. Svjedok govori kako nije išao na rad. Spominje dotičnog Grubešića kao najboljeg prijatelja za kojeg zna da je kasnije ekshumiran u Čelijama. Opisuje poljski WC koji je bio na 50-ak metara od centralnog zatvora. Zatim je uslijedila razmjena na kojoj su se ljudi iz Borova Sela pojavili pretučeni. Svjedok se sjeća da je Čurčić, kad je upitan, odgovorio kako je pokušao, ali nije uspio spriječiti da tuku zarobljenike, te nije rekao tko ih je tukao.

S glavne rasprave održane 15. siječnja 2004.

U Somboru je bio 15 dana, a prva tri dana nije ni znao da je tamo. Ta tri dana je bio preslušavan. U Borovu Selu se sjeća starog čovjeka na nosilima. Dotičnog Čizmara je prepoznao danas, bio je s njim zarobljen. Za Jovana Ćurčića govori kako nije dao da ih se poubija, ne može za njega reći ništa loše. Spominje pojavljivanje kapetana Dragana. Miloša Držajića je viđao 1991. tijekom tri mjeseca u stanici Dalj gdje su zajedno radili. Prepoznaje Ćurčića koji tada nije nosio uniformu, zna da su ga zvali «pičkica».

U Borovu Selu ga nitko nije batinao, još je u Somboru naučio da treba pognuti glavu i bježati u pozadinu.

VII. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: BOŽO KATALINIĆ**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 21. siječnja 2004.

U Lipovaču je došao kao dijete. Zarobljen je u svojoj kući 5. rujna 1991. odvezen je u Borovo Selo na kat neke kuće. Sljedeći dan odveden na ispitivanje u privatnu kuću. Nije bio fizički zlostavljan. Miloš Držajić mu je stavio lisice. Jedan dan su pitali tko je zidar, on se javio, iako nije bio zidar. Išao je raditi.

VIII. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: IVICA MILJKOVIĆ**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave od 09. ožujka 2004.

Istraga

Zarobljen od strane bivše JNA 22. kolovoza 1991. Iz Belog Manastira prevežen u Sombor, pa u Borovo selo, sjeća se rešetki na prozorima podruma, fekalija na podu, hale vatrogasnog doma. Miloš Držajić im se predstavio. Nakon pogibije njihovog suborca kojega su zvali Miki počeli su odvoditi ljude iz hangara. Na ovog svjedoka oštećenika je repetirano praznim pištoljem, udaran je, tjeran da pjeva četničke pjesme. Kasnije je odveden u motel Adaševci na razmjenu.

S glavne rasprave održane 9. ožujka 2004.

Svjedok opisuje Dragana Savića, njegov fizički opis, kao muškarca od 29 – 30 godina, sportski građenog i kurpulentnog.

Spominje čovjeka kojeg su zvali Minja, bio je stražar koji ih je vodio na kopanje rovova.

IX. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: ŽELJKO JONEKA**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 10. veljače 2004.

Svjedok je u kritično vrijeme bio vozač vozila hitne pomoći u Belom Manastiru.

Zarobljen je u kolovozu 1991. Također je doveden u Borovo Selo gdje ga je dočekao špalir. Čuo je da optuženika Miloša Držajića zovu kapetan. Sjeća se slike sa znakom četiri S, tjerali su ga da ljubi sliku. Kad je odbio, tukli su ga. Sjeća se da su Berenda dvaput tukli. Nakon toga nije fizički maltretiran. Sjeća se da je Hodak doveden, da je jaukao i vrištao, te pred jutro umro.

X. Čitanje iskaza **svjedoka-oštećenika: JOSIP ĆOSIĆ**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 28. travnja 2004.

Svjedok je rekao da ne voli dolaziti u Vukovar. Miloša Držajić zna jer je dolazio kod zajedničkih poznanika kući 1986., 1989. godine. Svjedok je zarobljen u Novom Nevesinju. 4. rujna je dovežen u Borovo Selo. U autobusu ih je bilo 30-ak. U vrijeme njihova dolaska mrak i kordon kroz koji su morali proći. Sjeća se ljudi koji su dovođeni iz Lipovače. Nuždu su obavljali jednom dnevno u poljskom WC-u. Sjeća se njemačke novinarke koja je snimala kamerom, ali ju je stražar spriječio kad je počela snimati frakturu lubanje. Svega tri puta je u zarobljeništvu vidio optuženika Miloša Držajića, dva puta kad je bio Crveni križ i jedanput u prolazu kroz rešetke.

XI Iskazi svjedoka-oštećenika Josipa Gorupa kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 13. siječnja i 30. ožujka 2004., te 27. travnja 2005., Mile Ivaškovića kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 22. siječnja 2004. i 27. travnja 2005. i Jose Ivaškovića kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 22. siječnja 2004. i 27. travnja 2005. također su čitani. Budući da su ovi iskazi zabilježeni u ranijim izvještajima monitora, ovdje nisu ponavljani.

XII. Čitanje iskaza svjedoka-oštećenika: ŽELJKO BEK, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 9. siječnja i 9. ožujka 2004.

Svjedok je bio te 1991. pripadnik MUP-a, u postrojbama specijalne policije. Zarobljen je i prevežen najprije u Sombor da bi završio u Borovu Selu. Sjeća se obiteljske kuće, podruma, vode i fekalija do koljena, ležajeva. Spominje vatrogasni dom gdje su imali hranu i vodu. Iz te velike hale je bio izdvojen s još nekolicinom i poslan na kopanje rovova. Opisuje kako su Tatar pa i svi ostali redom dobili batine. Opisuje udarce po leđima, vratu i glavi. Tučeni su električnim palicama, tjerani su na pjevanje četničkih pjesama. Ne zna bi li mogao nekoga prepoznati. Zna da je Jovan Ćurčić čitao popis na razmjeni kod Adaševaca. Po njemu je on bio centralna figura. Ime Dušana Mišića mu nije poznato.

XIII. Čitanje iskaza svjedoka-oštećenika: NIKOLA PERKOVIĆ, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 13. siječnja i 9. ožujka 2004.

Svjedok-oštećenik je bio policajac. Nakon što je zarobljen slijedio mu je put Darda – Beli Manastir – Sombor – Borovo selo. Doveženi su do kuće gdje su ih psovali, stigli su u podrum gdje su bili ležajevi, krvave deke i jastuci. Poslije prevezeni u vatrogasni dom gdje je hrana bila slaba, vode malo i slabi higijenski uvjeti. Opisuje kako su četiri pripadnika policije došli po dobrovoljce koje su kasnije vratili pretučene. Ponovno su došli tražiti dobrovoljce koje su kasnije odveli u kuću, tukli su ih palicama, rukama i nogama, otkidanje lančića. Sljedeći dan 13. rujna 1991. bila je razmjena. Miloš Držajić im je govorio da se jave dobrovoljno na rad ili će ih ubiti. Jovana Ćurčića je vidio na razmjeni.

XIV. Čitanje iskaza svjedoka-oštećenika: JOSIP BOŠNJAKOVIĆ, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava održanih 13. siječnja i 18. svibnja 2004.

Svjedok je 1991. bio pripadnik specijalne policije MUP-a, zarobljen u školi te iz Darde dalje putovao do Belog Manastira i Sombora. Uzeli su im oružje i vrijedne stvari te ih ispitivali. Zatim je prebačen u Borovo Selo. Miloša Držajića je upoznao 1990. koji je tada radio u policiji u Osijeku. U Borovu Selu su mu prijetili klanjem i kako odavdje neće izaći.

U vatrogasnom spremištu su dolazili tražiti dobrovoljce, odvodili bi ih po 4-5 te vraćali prebijene nakon pola sata. Bili su okrenuti zidu, iza svakog od zarobljenika je stajao po jedan stražar koji ga je tukao dok nisu pali u nesvijest. Prislanjali su mu pištolj na glavu. 13. rujna je otišao na razmjenu gdje se sjeća da je bio Jovan Ćurčić. Za Dušana Mišića je rekao da ga je upoznao 1983. putem nogometne selekcije mladih. Spominje se fotografija na kojoj su njih dvojica među ostalima.

XV. Čitanje iskaza svjedoka-oštećenika: DAMIR TATAR, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavnih rasprava 18. veljače, 09. ožujka i 03. lipnja 2004.

Svjedok je bio policajac iz Osijeka, išli su Dardu na zadatak. Nakon što je zarobljen prebačen je u Beli Manastir, zatim u Sombor i Borovo Selo. U Borovo Selo došao u prijepodnevnim satima. Vidio je vani Miloša Držajića u uniformi krajinske milicije. Sjeća se podruma, ležaja, fekalija i vode. Navečer je Miloš Držajić donio konjak kojeg su svi pili. Predstavio im se i rekao kako ovo nije zajebancija, već je to Borovo Selo. Nakon pogibije njihovog suborca zvanog Miki, došao je Dragan Savić, odvezli su ih i udarali. Od siline udaraca je dvaput padao

u nesvijest. Poslije su vraćeni u halu. Mađar mu je stavio pištolj u usta i opalio, no bio je prazan pa mu je nožem zarezao uho. Jovan Ćurčić ga nije tukao, pravio je popis razmjene. Sjeća se da su mu prije razmjene vratili prsten kojeg su mu po dolasku u Borovo Selo uzeli. Svjedok detaljnije fizički opisuje Mađara, govori kako je imao bosanski naglasak. U sudnici svjedok nije prepoznao nikoga tko ga je tada tukao. Svjedok je opisao situaciju kada su jednom prilikom došli novinari, te su stražari za tu prigodu postavili stol te dali jesti grah zarobljenicima, a kada su novinari otišli, oni su ih otjerali od stola.

XVI. Čitanje iskaza **svjedokaoštećenika: DARKO KIŠ**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 5. svibnja 2004.

Zarobljen je u školi u Dardi. Potom je prebačen u Sombor pa u Borovo Selo. Opisuje podrumsku prostoriju s fekalijama, zatim kino, kako su tražili dobrovoljce za udaranje. Sjeća se udaraca po cijelom tijelu. Jovana Ćurčića i Miloša Držajića zna od prije, radili su zajedno u daljskoj policiji. Savića je viđao kad bi išao na WC. U sudnici ga tada nije vidio.

XVII. Čitanje iskaza **svjedokaoštećenika: IVAN BEREND**, kao na zapisnicima tijekom istrage i glavne rasprave održane 14. siječnja 2004.

Bio je u rezervnom sastavu policije u Belom Manastiru. Zarobljen 23. kolovoza 1991. Odvezen za Sombor pa u Borovo Selo. Opisuje špalir. U zarobljeništvu je ostao do 13. rujna 1991. Opisuje kako je kopao kanale, bivao tučen, nije vidio tko ga je tukao jer je bio okrenut leđima. Misli da su postojala dva Miloša Držajića, mlađi i stariji. Držajić ga je šutnuo u usta nakon što nije znao pjevat četničke pjesme. Govori kako Zemljak Vlado i Pavo, te Željko Hodak takve batine nisu preživjeli. Svjedok ne želi lagati, nije siguran u prepoznavanju.

9. studenoga 2005. g.

Nakon početka glavne rasprave, predsjednik Vijeća utvrđuje prisutnost stranaka u postupku. Nazočni su optuženici Jovan Ćurčić, Miloš Držajić i Dušan Mišić, zamjenik ŽDO Vlatko Miljković, te svi branitelji osim branitelja drugooptuženog Mare Mihočevića.

Na pitanje predsjednika vijeća vezano za nepristupanje glavnoj raspravi odvjetnika Mare Mihočevića, a unatoč urednoj obavijesti o vremenu održavanja glavne rasprave, odvjetnik Nediljko Rešetar obavještava Sud da je on je, 8. studenog 2005. nakon glavne rasprave, telefonski zamoljen od strane odvjetnika Ante Nobila, a preko Mare Mihočevića da zamijeni potonjeg na današnjoj glavnoj raspravi. Odvjetnik Nediljko Rešetar izjavljuje kako je on na to pristao, te predsjedniku Vijeća ostavlja da o tome zauzme stav.

Predsjednik Vijeća zatražio je da svi napuste sudnicu. Po povratku u sudnicu predsjednik Vijeća izvještava kako je isto donijelo rješenje o prekidu glavne rasprave, budući da branitelj Maro Mihočević nije izvijestio Sud o razlogu spriječenosti, te ne postoji mogućnost da optuženi Miloš Držajić odmah u tako kratkom vremenu uzme drugog branitelja, odnosno da ga Sud postavi bez štete za obranu (budući je slučaj kompleksan i obiman). Nadalje, riješeno je da će branitelj Maro Mihočević podmiriti troškove dovođenja optuženika Jovana Ćurčića, Miloša Držajića i Dušana Mišića na Sud iz zatvora u Osijeku, troškove postavljenih branitelja po službenoj dužnosti Branka Ivića, Vojislava Oreta, Biserke Treneski i Ivice Mačvanina te paušal od 2.000, 00 kuna.

Nastavak glavne rasprave zakazan je za 14. studenog 2005. u 8 i 30.

Opažanja promatračica

A) Atmosfera i javnost suđenja

Suđenje, popraćeno je od strane novinara, članova OSCE-a, osječkog Centra za mir i članova obitelji optuženika. Među braniteljima se osjeti neformalna atmosfera, čak i nezainteresiranost, pogotovo među odvjetnicima imenovanim po službenoj dužnosti koji čitaju časopise, razgovaraju mobitelom i razmjenjuju sms-poruke za vrijeme dok predsjednik Vijeća čita zapisane iskaze svjedoka. U prilog nepoštovanja suda i neodgovornosti prema klijentu govori i nedolazak branitelja drugooptuženog, a bez prethodnog izvještavanja Suda o razlozima i o zamjeni.

B) postupak

Stječe se dojam nedovoljne upućenosti optuženika u njihovu obranu: tako na pitanje optuženika što bi on trebao primijetiti u odnosu na čitanje zapisnika, predsjednik vijeća mu samo općenito odgovara, a odvjetnici šute te se. Na zamolbu jednog od optuženika da se u zapisnik unese da je izjava određenih svjedoka dana pod zakletvom, predsjednik Vijeća ne daje do znanja je li to uneseno u zapisnik ili nije, treba li na to ukazivati i kada. Nadalje, predsjednik Vijeća čita iskaze svjedoka djelomično.

Vijeće je postupilo u skladu s kazneno postupovnom odredbom kojom se zabranjuje da jedan isti branitelj brani dva ili više optuženika ako se radi o istom kaznenom djelu. Suprotno postupanje predsjednika vijeća u današnjem slučaju, dakle odobrenje nastavka glavne rasprave i uvažavanje zamolbe dotičnih odvjetnika, a bez pristanka optuženog, bio bi mogući žalbeni razlog u pobijanju buduće presude. Budući se već radi o ponovljenom postupku, Sudu je to najmanje u cilju. Pri tome se radi odgađanja čini šteta optuženiku koji je u pritvoru nepotrebnim odugovlačenjem postupka.

B) Ključni momenti u utvrđivanju činjenica

Budući su se tijekom cijelog ročišta čitali prijašnji iskazi svjedoka-oštećenika, moglo se samo obratiti pažnju na razlike u iskazivanjima što je uvelike otežano činjenicom parcijalnog čitanja iskaza svjedoka od strane predsjednika vijeća.

Izvještaj pripremila
Sladana Panić

Izvještaj pregledala
Veselinka Kastratović